



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt XIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

causa Pelagij & Celestij. Idem constat etiam ex causa Eustathij Diaconi, quem de hæresi suspectum esse censuerant Episcopi Macedoniæ: quem tamen gradu suo deiecit noluit Innocentius, tamen ab Episcopis illis fuisset damnatus. Tum etiam proferri potest exemplum Eutychemis Archimandritæ Constantinopolitani. Vnde colligitur causas quoque Presbyterorum posse esse majores, æquè ac causas Episcoporum.

X. Ea est sententia Hincmari ut existimet Innocentium, tamen Nicæni Concilij mentionem faciat in initio hujus capituli tertij epistolæ ad Viætricium, alludere nihilominus ad Concilium Sardicensè, cum ait, *ad sedem apostolicam, sicut synodus statuit, referatur, ac relationem illam tum demum fieri debere si Episcopi appellaverint.* Hæc sunt verba Hincmari. *Beatus quoque Innocentius, inquit, ad Viætricium Rothomagensem Episcopum duo capitula magni Concilij Nicæni & capitulum Sardicensium Concilij de Episcoporum ad sedem apostolicam appellatione uno capitulo sagaciter atque patenter explicat.* Hæc est sententia Hincmari, ut dixi. Sed multa sunt quæ me ab eo discedere cogunt. Primum enim propositio Innocentij puris & manifestis verbis concepta est, nulla conditione adjecta. Decernit autem ut ad sedem apostolicam referatur in omnibus causis majoribus, absque ullo discrimine. Et tamen Hincmarus eas relationes coercet ad solas Episcoporum depositiones, si fortè provocaverint. Deinde, causæ majores propriè sunt illæ quas commemoravi, non autem judicia Episcoporum, nisi si in judiciis illis incideret difficilis quæpiam quæstio nondum à canonibus definita, à adnotavit Hincmarus ipse in epistola ad Nicolaum primum, quæ extat apud Flodoardum, cuiusque infra mentionem faciam in capite xx i. hujus libri. Tertio, verisimile non est ut Innocentius alterius Concilij meminisse voluerit in fine capituli quàm ejus mentionem fecit in initio, quin discrimen adnotare etiam voluerit, si ullum fuisset. Demum adnotandum hæc est (& hæc observatio multum confert ad decisionem propositio- nis principalis) Siricium & Innocentium nullos canones in auctoritatem recepisse quàm Nicænos. Neuter enim aliorum canonum observationem imperat quàm Nicænorum. id quod eorum ex epistolis liquet. Quin & Innocentius in epistola ad clerum Constantinopolitanum, quæ extat apud Sozomenum, disertis verbis scribit nullos esse canones, præter Nicænos, ad quorum observationem Ecclesia teneatur. *Canonibus porro obsequendum esse scribimus, inquit, qui*

Nicæe sunt decreti: quos solus consecrari decet Ecclesiam catholicam, & juxta eos judicare. Idipsum scribit Innocentius in epistola ad Theophilum Episcopum Alexandrinum, quæ extat apud Palladium in vita Chryso- stomi, ubi ait Romanam Ecclesiam nullos canones admittere præter Nicænos: *Alios quippe canones Romana non admittit Ecclesia.*

CAPVT XIV.

Synopsis.

I. Relationes etiam à Conciliis generalibus & nationalibus fiebant ad apostolicam sedem, tanquam ad caput omnium Ecclesiarum, ut ejus auctoritate consequeretur executio constitutorum, neque tamen eorum confirmatio petebatur. Probat ex epistola synodica Concilij Sardicensium.

II. Concilium Arelatense statutorum suorum publicationem delegat Papa Silvestro. Secunda synodus Oecumèna relationem ad Damasum Papam misit de rebus in synodo gestis, procul à petitione confirmationis.

III. Concilia provincialia Occidentis referebant ad sedem apostolicam de depositionibus Episcoporum; ne videlicet Episcopus Romanus & reliqui occidentales deciperentur ab Episcopis dejectis.

IV. Innocentius primus avox vulnus infixit auctoritati synodi provincialis Macedoniæ in causa Bubaly & Tauriani. Congruentibus autem Episcopis Macedoniæ, non attulit Sardicenses canones, aut Nicænos, sed æquitate.

I. **P**OST explicata duo relationum genera quæ sedi Romanæ tribuebant jus cognoscendi de causis provincialium post judicia synodorum, superest ut tertium relationis genus usurpatum fuisse ostendamus, quæ ad sedem apostolicam tanquam ad caput omnium Ecclesiarum fiebat à Concilio generali aut nationali, ut rerum constitutarum executio consequeretur auctoritate Pontificis Romani. Genus illud relationis illustriori exemplo probari non potest quàm ex epistola synodica Concilij Sardicensium, in qua patres fatentur se relationem illam ad Papam Iulium mittere tanquam ad caput, sed ita tamen ut ab eo non petant confirmationem rerum à se constitutarum, sed tantum ut certiores de his faciat Episcopos Italia, Sicilia, & Sardinia. *Hoc enim optimum, inquit, & valde congruentissimum esse videbitur, si ad caput, id est, ad Petri Apostoli sedem, de singulis quibusque provinciis Domini referant sacerdotes.* Intra: *Tua autem excellens prudentia disponere debet ut per tua scripta qui in Sicilia, qui in Sardinia, & in Italia sunt fratres nostri, quæ acta sunt & quæ definita cognoscant, & ne ignorantes eorum accipiant litteras communicatorias quos extra episcopatum*

Epist. Synod. Conc. Sardic. 19. Hilari. in Fragm.

Melchior ep. 1. & 1. Innoc. ep. ad Viætricium ad Alexandr. ad Episcopos Macedoniæ, & ad quædam Tolet.

I. Concilium Arelatense primum, congregatum ex provinciis Occidentis, ad Silvestrum Papam retulit de iis quæ in synodo gesta fuerant; non tamen ut eorum confirmationem petat, sed ut eorum illi publicationem mandet, Imperatorum more Romanorum, qui rescripta sua mittebant ad Præfectos prætorio; vel ad eum modum qui hodie apud nos obtinet, ut Rex ad Curias Parlamenti sua pariter rescripta mittat.

Locuti sūt Concilij
Arelat. explicatur
supra lib. 1. c. 5.
6-1.

Placuit à te, inquit patres Concilij Arelatensis, qui majores Diaceses tenes, per te potissimum omnibus insinuari. Sic secunda synodus Oecumenica ad Papam Damasum & ad synodum Occidentis retulit de his quæ in synodo gesta fuerant adversus hæreses, tum etiam de his quæ de tribus Ecclesiis patriarchalibus decreta fuerant; non quidem ut ea confirmari petant à Damaso, sed ut ipse de his instruat, patribusque synodi gratuletur: *Quibus rebus, inquit, tanquam legitime & secundum Ecclesie canones à nobis constitutis obsecramus vestram reverentiam ut gratuletur.* τῶν ἰουστιῶν σου γὰρ ἀποδοῦναι ἡμεῖς ἀγαπῶμεν.

III. Concilia provincialia, quorum summa erat auctoritas quoad depositionem Episcoporum, adeo ut nondum ea tempestate permilla esset in Occidente provocatio, relationes tamen interdum suas mittebant ad sedem apostolicam, quibus continebantur ea quæ adversus Episcopum dejectum decreta fuerant. Quod ea de causa fiebat, ne Romanus Pontifex vel reliqui Occidentis Episcopi incauti deciperentur ab Episcopo deposito recipientes aut ad eum mittentes literas communicatorias, quarum usus frequentissimus erat per illas tempestate. In quo imitabantur cautionem à Concilio Sardicensi adhibitam, quod Iulium Papam monuit quinam Episcopi in Concilio depositi fuissent.

IV. At Innocentius primus, audaciæ subsidium à dignitate sedis suæ petens, atrox vulnus infligit auctoritati synodi Macedoniæ, cujus iudicium retractavit in causa Bubalij & Tauriani ab ea synodo damnatorum. Id agrè tulerunt Episcopi per Macedoniam constituti, qui de ea novitate apud Innocentium questi sunt. Quid faceret Summus Pontifex? Erat heic sanè locus proferendi auctoritatem canonum Sardicensium, si tunc illi in usu fuissent; nec sanè eos omisisset Pontifex. Sed neque Concilium Nicænum laudavit: quod tamen non omisisset, si canone aliquo synodus illa Romanæ sedi jus tribuisset retractandi iudicia provincialium. At fortassis attulit consuetudinem antecessorum suorum, quemadmodum ab eo usur-

patum videmus in plurimis occasionibus. Non ita sanè. Solam ergo aequitatem præterdit, aiens veritatem magis splendescere cum exagitur, fructumque divinum esse cum veritas sæpe examinatur. Hæc enim sunt ipsissima ejus verba in epistola septima ad Episcopos per Macedoniam constitutos: *Grave non oportuit videri piissimis mentibus vestris cujuscunque retractari iudicium: quia veritas exagitata sæpius, magis splendescit in luce; & pernicities revocata in iudicium, gravius & sine illius qui primus iudicavit penitentia condemnatur. Nam fructus divinus est justitiam sæpius recenseri.*

CAPVT XV.

Synopsis.

I. Primus omnium Zozimus canones Sardicenses protulit. Quo consilio id factum. Negant Africani eos canones, Nicanos esse. Itaque missa legatio Constantinopolim & Alexandriam ad perquirenda vera exemplaria Concilij Nicæni. Interim tamen servaturos se pollicentur canonem Sardicensem de appellationibus.

II. Ei legi subditas non fuisse provincias, si Italiam excipias, patet ex epistola Concilij Africani ad Bonifacium. Notatus Cardinalis Perronius.

III. Redemptibus Legatis Africani, patuit canonem à Faustino Legato sedis apostolica prolatum non extare in synodo Nicæna. Parum id profuit. Nam Celestinus Papa paulo post admisit appellationem Apicarij Presbyteri. Irrius tamen fuit Faustini conatus, qui Apicarium in communionem recipi ab Africani urgebat. Rejeda Cardinalis Perronii sententia in explicatione hujus loci. Nolunt Africani Legatum à Pontifice in Africam mitti posse pro arbitrio. Tum aiunt Africam non passuram ulterius presentiam Faustini. Inducitur lapsus Cardinalis Perronii.

IV. Repetuntur in aversione quæcumque dicta sunt in superioribus paragraphis. Canones Sardicenses ignoti fuerunt Africa & aliis provinciis extra Italiam usque ad tempora Zozimi. Proferuntur Africani nolle se in posterum tolerare appellationes ad sedem apostolicam.

V. Cessere tamen dein Pontificum Romanorum desiderijs, admissis canonibus Sardicensibus. Quoniam tempore id factum.

I. PRIMUS omnium Zozimus Papa, qui anno quadringentesimo decimo septimo sedebat, canones Sardicenses protulit, contenditque ut in Occidente vim legis obtinerent. Arbitror autem eum id consilium cepisse, quod Honorius & Arcadius Imp. paulo antè abjecissent jus concedendi rescripta pro retractando iudicio Episcoporum depositorum; quemadmodum supra ostendi in capite secundo, adductis verbis legis. Existimavit itaque Zozimus gratum